

„Megőrülök ezért a sorozatért!
Az egész egy nagy WOW!”
– Angie's Dreamy Reads

Steadfast

rendíthetetlen

fine selection

SARINA BOWEN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

SARINA BOWEN

Steadfast

rendíthetetlen

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Mindenkinek, aki küzdött már függőséggel.
Ti vagytok az én valódi hőseim és hősnőim.*

ELSŐ FEJEZET

Jude

Sóvárgásmérő: 5

AMIKOR LEGUTOLJÁRA HAJTOTTAM KERESZTÜL a vermonti Coleburyn, egy 1972-es Porsche 911-es volánja mögött ültem, amelyet új, padlizsánszínű fényezéssel hoztak tipp-topp állapotba.

Csak az összehasonlítás kedvéért: most, három évvel később egy leharcolt 1996-os Dodge Avengerrel zötyögtem végig a Fő utcán, amit nemrégiben szereztem kilencszáz dollárért. Az első sárvédőt egy szigetelőszalag tartotta egy darabban.

Nem is érdekelt volna ez a ronda kocs, ha nem lett volna olyan rohadt sok közös bennem és az Avengerben. Egyszer már mindketten a süllyesztőben kötöttünk ki, testileg-lelkileg megtörve. A kocsi-ból hiányzott a kipufogódob. A műszerfal alól kiágaskodó drótok tökéletesen leképezték megtépázott idegeimet. Öt hónapja jöttem ki az elvonóról, és még most sem tudtam három óránál többet aludni egyhuzamban.

Az öntelt, kamasz énem sosem vezette volna ezt a szarkupacot, azonban már nem számított annak a suhancnak a véleménye.

Gyűlöltem azt a srácot. És bár számontartottam az összes változást, azt sem árt hozzátennem, hogy amikor legutóbb áthajtottam a vermonti Coleburyn, az egekben szálltam, úgy be voltam állva.

Ma viszont színjózan voltam. Már ez is előrelépésnek számított.

A kontra oszlopban azonban ott szerepelt, hogy priuszom volt. Harminchat hónapot ültem kábítószer birtoklásáért és halálos közúti baleset gondatlan okozásáért. Nagyon kevés pénzem volt, és még annál is kevesebb barátom. Az egyetlen szerencsés dolog az életemben – egy életmentő állás a szomszédos megye egy gyümölcsöskertjében – épp most ért véget. Novemberben nem maradt több leszedhető és eladható alma. Úgyhogy az egyetlen lehetőségem az maradt, hogy hazamegyek.

Szokás szerint most sem volt nagy forgalom Coleburyben. A kis vermonti városban, ahol felnőttem, nem szokott órákra beállni a forgalom. Legfeljebb percekre, és az az időszak még nem kezdődött el. Egy utolsó kanyar után a házak egyre kisebbek lettek, a járdák pedig egyetlenlenné váltak. Három évvel később ugyanolyan ismerősnek tűnt a környék, mint a tenyerem.

Sosem jövök haza, ha elkerülhető lett volna.

Behajtottam apám birtokára, és leállítottam azt a kegyetlenül hangozó motort. A saroktelket a Nickel Karosszéria foglalta el. Balra állt a régi kis házunk a megsüllyedt verandájával. Jobbra pedig egy kétbeállós autószerelő műhely.

Kamaszkoromban úgy gondoltam, inkább a *Nickel és fia* feliratnak kellene állnia a műhely fölötti táblán. A középiskola utáni első évben legalább annyit dolgoztam itt, mint apám. Azonban sosem kértem meg rá, hogy cseréljük le a kiírást, ugyanis akkor beszélgetnünk kellett volna. Apám nem szokott beszélgetni. Nem is dicsért, és nem is dorgált.

Leginkább ivott.

Megálltam a tragacccsal a ház és a garázs közötti felhajtón. Érkezésemre apám is előbukkant a műhely árnyékából. Kibattyogott az ajtón, és az ismeretlen kocsi vizslatta. Bizonyára abban reménykedett, hogy nem valami behajtó vagyok.

Kiszálltam, és valamiféle reakciót kerestem apám arcán.

Kettőt pislogott. Ez volt minden.

– Szia! – üdvözöltem, miközben benyúltam a hátsó ülésre a két sporttáskáért, amelyben jelenleg minden ingóságom rejtett.

– Hát kijöttél – szólalt meg.

Köszönöm, Nyilvánvaló Kapitány.

– Már hat hónapja – közöltem. – Almát szedtem Orange Countyban.

– Ó. – Egész életemben egy- vagy kétszavas mondatokat intézett hozzám. Régebben azt hittem, hogy egyszerűen csak nem a szavak embere. Most viszont, hogy jó sok időt töltöttem függőknek szervezett gyűléseken, rájöttem, hogy a némaságával el tudta kerülni, hogy összerosódjanak a szavai. Lassan két órára járt, ami azt jelentette, hogy valószínűleg legalább egy fél üveggel megivott.

– Nos... – Megköszörültem a torkom, és azon tűnődtem, mi fog történni. – Tavaszig nincs több munka a farmon. Bízom benne, hogy használhatom a régi szobámat, ha még szabad. – Az állammal hátrafelé bökkve felpillantottam a műhely fölötti keskeny ablakokra. Ugyanaz a régi, kifakult függöny lógott ott.

Apám hunyorított, és tetőtől talpig végigmért.

– Ja – szólalt meg egy kis szünet után. – Jól van.

– Tiszta vagyok – tettem hozzá, ha netán azt akarta kisilabizálni. A függők nagy részével ellentétben, akikkel találkoztam, én sosem veszekedtem apámmal a kábítószer-problémáim miatt. Ő nem

törődött vele. Nem törődött *velem* sem. Legutóbb a börtönbüntetése első hónapja alatt találkoztam apámmal. Egészen pontosan egy alkalommal látogatott meg a börtönben. Hosszú, mesterkélt húsz perc volt, mialatt végig csak bámultuk egymást a viharvert asztal két oldaláról, és próbáltuk kitalálni, hogy mit mondhatnánk. Ő volt az egyetlen látogatóm a három év alatt, amíg ültem.

Bár az igazat megvallva, egy másik ember *próbált* meglátogatni. Én azonban nem akartam találkozni vele.

– Igazából... – Kotorászni kezdtem a táskámban a kulcsom után. Csak néhány kulcsom volt: a Dodge-é, a műhelyé, a szobámé, és egy negyedik, amit most leszedtem a karikáról, a körmömmel feszítve szét a fémet. A kulcsot odanyújtottam apámnak.

Lassan vette el a kezemből.

– Miért? – kérdezte egyszerűen.

A ház felé pillantottam, ahol felnőttem.

– Bizonyára tartasz itthon némi alkoholt. Én már nem iszom. Nekem is könnyebb, ha nem megyek a közelébe.

Ismét rám hunyorgott, azonban nem is ment olyan rosszul ez a beszélgetés.

– Dolgozhatok is – ajánlottam fel. *Szükségem volt rá*, hogy dolgozzak, természetesen. Miután megvettem a Dodge-ot, és beszereztem hozzá minden alkatrészt, amitől működőképesé vált, a megtakarításom mélyrepülésnek indult. A gyümölcsösben keresett pénzem nagy részét félretettem, mivel kaptam szállást és ellátást is. Azonban ahhoz nem volt elég pénzem, hogy máshol kezdjek új életet. Egyelőre.

Egyébként szívesen ott maradtam volna örökre azon a farmon. A műhely fölötti szobában élni, körbevéve a démonjaimmal, egy olyan városban, ahol *pontosan* tudtam, hol szerezhetnék drogot? Ez lesz a legnehezebb dolog, amit valaha csináltam.

– Nincs sok munka mostanság – jelentette ki az apám. – Ma is csak egy karcolást kell megjavítanom.

Ez nem volt túl meglepő. A régi szép időkben, még a kábítószerfüggőségem csúcsán is jó sok kocsit megjavítottam, míg az apám „vezette” a helyet. Bizonyára jó pár kuncaftot elveszített, amíg börtönben voltam. Kizárt, hogy tudta tartani a munkatempót a letartóztatásom után.

Semleges hangon folytattam, mert nem akartam felidegesíteni.

– Arra gondoltam, kirakhatnék egy táblát, hogy negyven dollárért felrakom a téligumikat.

– Jó, lehet – motyogta.

– Megpróbálom – vágtam rá gyorsan.

Egy másodpercig egymásra meredtünk. Arra számítottam, hogy jóval öregebbnek fog kinézni. Nem tudom, miért. Lehet, hogy azért, mert én is vagy százévesnek éreztem magam.

Amikor a beszélgetés véget ért, apa a műhely felé mutatott.

– Vissza kell mennem – mondta.

– Jó.

Elindult, és közben a Dodge felé intett.

– Az egy kalap szar.

– Rájöttem.

És ennyi volt. A világ legfurább apa-fiú újraegyesülése véget ért. Hosszan, megkönnyebbülten fújtam ki a levegőt, és néztem, ahogy a kezelésében eltűnik a műhelyben. Valószínűleg azóta nem látott mosógépet, amióta börtönbe kerültem.

Viszont apám nem küldött el. Ez is valami.

Vállamon a sporttáskával elindultam a ház és a javítóműhely közötti úton. Itt sem változott semmi. A festék még mindig pattogzott, és kiszáradt fű kandikált ki az aszfalt repedései közül.

Vermontban „az ágak hónapjának” szoktuk hívni a novembert. Sötét egy hónap, miután az ősz színei kikopnak a fákról. Mindennap fél ötkor nyugszik a nap, és egyelőre nem volt részünk tiszta, fehér hóban, ami elfedné a bűneinket.

Az út egy közbe torkollott, ahol leharcolt kültéri lépcső vezetett fel a szobámhoz. Azonban addig nem jutottam el. Amikor befordultam a sarkon, majdnem hasra estem egy kisebb, alacsony építésű kocsi-ban, ami a műhely hátsó oldala mellett parkolt szorosan. Lökharítótól lökhárítóig vastag, fekete ponyva takarta.

Ahogy megláttam, a torkomba ugrott a szívem. Ugyanilyen fizikai reakciót váltott volna ki a testemből, ha egy hullát találok.

Bár, bizonyos értelemben azt találtam.

Lehajoltam, megragadtam a fekete ponyva sarkát, és pár centi-re felemeltem. Pontosan azt találtam alatta, amitől tartottam – padlizsánszínű festéket. 1972-ben a Porsche egyik gyári fényezése volt.

A ponyvát elejtve hátraléptem egyet, mintha valami törvénytelenen kaptak volna rajta. Fogalmam sem volt, miért áll itt a hülyeségem eme emlékműve. A fejemből már kiradírozódott, annak az embernek az életével együtt, amit három évvel ezelőtt elvett. Ha korábban vettem volna a fáradságot, hogy eltűnődjem, hol lehet, azt gyanítottam volna, hogy apám eladta az egészséget egy roncskereskedőnek. Ő mindig a rövidebb utat kereste.

Mégis itt állt előttem, pontosan azon a helyen, ahol majd minden nap többször el kell mennem mellette, és megpróbálni nem észrevenni, hogy mennyire összenyomódott az anyósülés felőli oldal a fával történő ütközéstől.

Legalább a ponyva elfedte a szélvédő hiányát, amelyen keresztül a kilencvenkilós főiskolai lacrosse-játékos kirepült. A nyaka azonnal eltört a becsapódáskor.

Csak álltam ott, és ahogy a régi életem megtört burkát bámultam, kezdett rám törni a viszketés. Nem *szó szerint* viszkettem. De a „viszketés” szó állt a legközelebb a kábítószer iránti sóvárgásomhoz. Nyugtalan remegést éreztem a végtagjaimban, a mellkasomban pedig mély ürességet. Egyesek éhségnek vagy szomjúságnak nevezik. De az sem teljesen helytálló.

Bárminek is nevezzük, egyfajta sóvárgást éreztem belül, amit csilapítani kívántam. És kissé elveszetten kecmeregtem végig a napokon, és igyekeztem betölteni az űrt a lelkemben. Ám sosem múlt el teljesen. Öt hónappal az elvonó után még mindig állandóan éreztem. Akkor bukkant fel, amikor ideges voltam, vagy unatkoztam. Akkor bukkant fel, amikor fáradt voltam, vagy éhes. Néha akkor is, amikor minden rendben ment.

Soha, de soha nem lesz vége. Erre nincs gyógymód. Egyszerűen együtt kell *élni* vele. Ennyi.

A ponyva szélébe belekapott a szellő, mintha szórakozni akarna velem.

Az elvonón mindig azt mondták: „Egy mozdulattal megváltoztathatod a gondolkodásod.” Úgyhogy pont ezt tettem. Egy kicsit feljebb csúsztattam a táskám pántjait a vállamon. Majd kikerültem a Porschét anélkül, hogy hozzáértem volna, és kettesével vettem a szobámhoz vezető rozoga falépcsőket.

Több mint három éve nem jártam itt, mégis különösen ismerős érzés volt a zárba csúsztatni a kulcsomat, és kinyitni az ajtót.

Áporodott. Ez volt az első gondolatom. Majd az, hogy *rendetlen.* Nem volt sok holmim, de az összes szanaszét volt dobálva a szobában, mintha földrengés sújtotta volna ezt a kis területet.

A szobámat átkutatták, még hozzá nem túl gondos kezekkel. A fiókok mindenütt nyitva, a tartalmuk kihajigálva. A matrac ferdén állt,

miután valaki kotorászott alatta. A könyvespolcomon lévő tárgyak egymás hegyén-hátán heverték.

A rendetlen ágyra dobtam a táskámat, és egyenesen a fürdőszobába indultam. Megakadt a szemem egy üveg fodrászsamponon, ami ez alatt a három év alatt a fürdőszobámban várakozott.

Az övé volt. Sophie-é.

Odanyúltam érte, lekaptam a zuhanyzópolcról, és felpattintottam a kupakját. Aztán az illat azonnal magával rántott – zöld alma. Ahogy ott álltam, és visszaemlékeztem Sophie illatára, mintha gyomorszájón vágta volna. Az elveszített dolgok közül – a jó hírnevem, a lehetőség, hogy normális munkát találjak, a gondosan helyreállított kocsim – egyik sem számított annyira, mint Sophie. Eltűnt az életemből, méghozzá végleg. Ezt biztosan nem lehet helyrehozni.

Egy perccel később vettem észre, hogy még mindig ott állok a lepukkant szobámban, a műanyag samponos flakont az orromhoz nyomva, mint egy idióta. Persze semmi szégyellnivaló nincs abban, ha hiányzik valaki. Higgyétek el – meglehetősen járatos vagyok a szegyenben. A szégyellni való tetteim kupaca olyan magas, mint a Mansfield-hegy. Az viszont nem bűn, hogy hiányzik. Bárkinek hiányozna.

Bezártam a flakont, és visszatettem. Majd a vécé felé fordultam, ami az igazi kihívást jelentette. Mindenekelőtt lehúztam, hogy lás-sam, biztosan működik-e, ugyanis lehet, hogy lesz majd nálam valami, amit egy pillanat alatt le kell húznom.

Most következett a neheze.

A vécéartállyal szemezve próbáltam kitalálni, hogy mit találok benne. Valószínűleg semmit. Nem túl eredeti rejtekhely. Azonban amikor régen a tablettáimat rejtegettem, nem a zsaruk elől akartam eldugni őket, akik pontosan tudták volna, hol keressék őket. Hanem Sophie elől.

Régen *annyira* büszke voltam rá, hogy milyen ügyesen tartottam távol egymástól a két szerelmemet – a kábítószeret és a barátnőmet. Még akkor is képes voltam helytállni a műhelyben, valamint szerepőként is, amikor vállalhatatlan mennyiségű oxit szívtam fel. Micsoda érdekem!

Egészen addig az éjszakáig, amikor minden befuccsolt.

Azóta rengetegszer eljátszottam a *mi lett volna, ha* gondolatával. Mi lett volna, ha Sophie megtudja? Mi lett volna, ha kénytelen lettem volna hamarabb beismerni a problémámat? Mi lett volna, ha kisebb szinten csúsztam volna meg, ami megelőzte volna a végső katasztrófát?

A *mi lett volna, ha* egy értelmetlen gyakorlat. Bármelyik függő megmondhatja.

Lassan felemeltem a poros tartályfedelelet, és bekukucsáltam a perem mellett, mintha egy kígyó várná odabent, hogy megmarjon. És komolyan, a tabletták, amiket az elmúlt hónapokban sikeresen száműztem az életemből, rosszabbak voltak bármiféle kígyónál.

Azonban nem volt ott semmi. A régi rejtekhelyemet felfedezték, és bármiféle cucc lapult itt életem legrosszabb éjszakáján, már rég eltűnt – megtalálta a rendőrség, és betette a bizonyítékra, vagy oda, ahol a hozzám hasonló lúzereknél talált csempészárut tartják.

És hál' istennek! Legalább ma még nem tesz próbára az élet.

Persze, valószínűleg azonnal lehúztam volna a vécén a tablettákat. Azonban az ember nem tudhatja, amíg nincs ott a kezében. Volt rá némi esély, hogy egyet zsebre tettem volna, csak végszükség esetére. Viszont egy hozzám hasonló függő esetében az a végszükség elkerülhetetlenül bekövetkezett volna úgy egy órán belül.

Az elvonón megtanultam, hogy az opiátfüggők visszaesési aránya több mint ötven százalék. Az utóbbi időben folyton ez a lehangoló

kis statisztikai adat pörgött egész nap a fejemben. „De ez azt jelenti, hogy a fele *nem* csúszik vissza”, mutatott rá az egyik vidám lélek a terápián. „Az ember saját döntése, hogy *ebbe* a csoportba akar-e tartozni.”

Könnyű azt mondani.

Most először árasztott el a megkönnyebbülés, amióta begördültem a városba, majd visszatettem a vécéartály fedelét a helyére. Majd felgyenesedtem, és munkához láttam. Amikor lehúztam az ágyneműt, porfelhő csapott fel, amitől köhögni kezdtem. Úgyhogy a novemberi hideg ellenére kinyitottam az ablakot. Ki kellett szellőztetnem a szobámat. És a tüdőmet. És az egész retkes életemet.

Jó pár órába telt, mire legalább félig lakhatóvá tettem a helyiséget. Felvonszoltam a műhelyben tárolt porszívót, hogy felvegyem a harcot a porral. Ellátogattam a mosodába, és amíg száradtak az ágyneműim meg a törülközőim, beugrottam egy gyorsétkezdébe, és a kocsiban megettem az ételt. Meg sem közelítette a házi kosztot, amit a Shipley-farmon kaptam, de azért ez is megtette.

Mire beesteledett, tudtam tiszta ágyneműt húzni az ágyra, és lerokkadtam rá. Lekapcsoltam a lámpát, és vártam, hogy a szemem hozzászokjon a régi szobám sötétjéhez. Manapság nem volt könnyű elaludni, az pedig egyenesen lehetetlen volt, hogy ne ébredjek fel éjszaka. A Shipley-farmon egy kőházban szállásoltak el három másik sráccal. Folyton ébren feküdtem, és hallgattam a horkolásukat.

Az itthoni szobám jóval csendesebb lesz – elég csendes ahhoz, hogy teret adjon a fejemben kószáló démonoknak. Ahogy ott feküdtem, ő is eszembe jutott.

Sophie.

Azon tűnődtem, hol lehet most. Valószínűleg New Yorkban. Biztosan egy kis helyet bérel, ugyanis a pályájuk kezdetén álló énekesek nem keresnek valami sokat. Biztosan vannak lakótársai is.

Vagy pasija.

Rákényszerítettem magam, hogy elképzeljem, vajon milyen párt választana magának. Nyilván olyat, aki a szöges ellentétem, mivel Sophie nem akarná emlékeztetni magát a szerencsétlen döntéseire. Úgyhogy talán egy sötét hajú, kreolos tónusú bőrű srác lesz az, aki olasz öltönyt hord. Remélhetőleg magas keresetű állása van – pénzügyi vagy ingatlanos területen. Eleget keres ahhoz, hogy egy biztonságos környéken lakjon, és drága éttermekbe vigye Sophie-t.

Természetesen az a Sophie, akit én ismerek, sosem járna egy bankárral. Azzal pont az apja kedvére tett volna. Aztán lehet, hogy a Metropolitan Opera egyik előadásának szünetében találkozott ezzel a fickóval. Az ő bankárjának művészi oldala is van, meg bérlete az egyik páholyba. Bizonyára meghívta Sophie-t, hogy nézze vele az előadást a kitűnő helyéről. És mivel Sophie-nak a nézőtérre volt jegye, elfogadta...

Az agyam megakadt az egyik részleten. Léteznek még egyáltalán páholyok, vagy csak a régi filmekben?

A börtönben órákon át ilyesmikkel kellett szórakoztatnom magam. Amikor nem volt kihez szólni, a fejemben indultam útnak. A börtön előtt sokat beszéltem. Valószínűleg túl sokat is. Azonban az elmúlt három évben nem sok beszélgetésben volt részem. Még a Shipley-farmon sem beszéltem túl sokat, ahol pedig mindig lehetett váltani pár szót másokkal. Olyan kedves, normális család volt! Szívesebben hallgattam őket. Mégis ki akarna olyan kezdetű mondatokat hallgatni, hogy „amikor börtönben voltam...”?

Pontosan, senki.

Fényszóró világította meg a plafon egyik sarkát, balról jobbra haladt a fény. Majd újra sötét lett. Az éjszakai zajok annyira mások erre felé! Hozzászoktam a szalagos baglyok hangjához a Shipley-farmon, illetve az időnként felhangzó vonításhoz, ami a közeli prérifarkasoktól származott.

Hiányzott a kőház. A magánszféra számomra nem jelentett luxust. Ha kikelek ebből az ágyból, hogy anyagot szerezzek, senki nem venne észre, és senkit nem érdekelne. Szükségem volt azokra a tehénfejésekre hajnali hatkor, hogy egyenesben maradjak. Szükségem volt Griff Shipley vigyázó szemére, amíg a termelői piacon árultunk.

Ez nagyon nehéz lesz – minden egyes perce. Coleburyben mindig karnyújtásnyi távolságra volt az anyag. Néhány drogos haverom talán most is itt van egy mérföldön belül. És még mindig be vannak készülve. Még mindig árulnak. Egész Colebury hemzsegett a régi hibáimtól és vágyaimtól.

Lüktetni kezdett a viszkető üresség a mellkasomban, és oldalra fordultam, hogy elfojtsam. Ez azonban csak egy másik hiányra emlékeztetett. Belefúrtam az orromat a párnába, majd egy mély levegővétellel azon tűnődtem, vajon hátramaradt-e bármi Sophie illatából.

Azonban ő már rég elment.

MÁSODIK FEJEZET

Sophie

A belső DJ-m a *You Keep Me Hangin' Ont* játssza a *The Supremestől*

– ANYA! – KIÁLTOTTAM KI A KONYHÁBÓL. – Írtál bevásárlólistát? – Miután a kis táskámba tömtem a pénztárcámat, magamra kaptam a ballonkabátomat. Egy kicsit késésben voltam a munkából. – Anya!

Csend.

A sóhajomat visszafojtva végigmentem a házban a nappali felé, ahol anyám a megszokott helyén ült, és kifelé bámult az ablakon. A csésze tea, amit fél órája vittem neki, érintetlen volt az asztalon.

– Anya! Bevásárlólista? – kérdeztem ismét.

A feje felém fordult, de továbbra is kifejezéstelen volt a tekintete.

– Addig nem jutottam el – közölte.

Hát persze hogy nem. Sosem sikerül eljutnia semeddig. A néhány óra alatt, amíg apám otthon volt, legalább megjelent az étkezéseknél, és válaszolt pár kérdésre.

Apa azonban fél órája elindult dolgozni, úgyhogy anya már össze is gömbölyödött a kanapén, hogy kényelembe helyezze magát egy ablakon kibámulós hosszú napra, hogy olyan hasznos legyen a világ számára, mint egy papírnehézék.

– Kávét valószínűleg kellene fog – vetette fel. – Apád olyan elviselhetetlen, amikor elfogy.

Köszönöm az észrevételt.

– Rendben. A többit meg majd kitalálom én – ígértem. – Szia!

A választ meg sem várva visszasiettem a konyhába, fogtam a táskámat, és kiszaladtam a garázsba. Beszálltam a RAV4-esembe, és elindítottam a motort. Aztán elszámoltam hatvanig, ugyanis Jude mindig azt mondta, hogy a motornak egy perc kell, mire felmelegszik.

Ahogy ott ültem az autóban, nem kifejezetten értékeltam a tényt, hogy napi három-négyszer is eszembe jutott Jude. Vagy minden este, amikor egyedül feküdtem az ágyban.

Sok mindent nem szerettem a jelenlegi élethelyzetemben. Sosem gondoltam volna, hogy huszonkét évesen még a szüleimnél fogok lakni. Azonban a főiskola alatt hazaköltöztem. Anyám zombivá vált Gavin halála után, én pedig segíteni akartam. De akkor még azt hittem, hogy ez ideiglenes. Ki gondolta volna, hogy három évvel később is alig lesz képes funkcionálni?

A baleset előtt anyám olyan volt, mint Beethoven *Ötödik szimfóniájának* erélyesen hangszerelt előadása – minden lélegzetvételéből sugárzott az ambíció és a pusztá akarát. Két gyermeket nevelt fel, miközben teljes munkaidőben dolgozott a vermonti könyvtárban. Tizenöt éven át végig ő rendezte a templomunkban a karácsonyi ünnepeket. Adományt gyűjtött a mellrák, az analfabetizmus és az afrikai tiszta víz ügyére.

És most? Egyiket sem csinálta ezek közül. Mostanában egy gyász-
misére emlékeztetett, mintha egy kézzel játszott volna egy elhangolt
orgonán.

Amikor letelt a hatvan másodperc, kitolattam a felhajtónkról, és
elindultam dolgozni.

Fogalmam sem volt, hogyan segíthetnék meggyógyulni az anyám-
nak. Foglaltam neki időpontot terápiára, azonban nem volt hajlan-
dó elmenni. Úgyhogy átvettem tőle a bevásárlást. Meg a főzést. Amíg
minden este étel került az asztalra, apám legalább eljátszhatta, hogy a
családunk nem teljesen diszfunkcionális. És mivel anyám manapság
semmiben nem állt a helyzet magaslatán, a bevásárlás és a vacsorafő-
zés az én gondomná vált.

Senki nem akarta felhergelni apámat, ez egész biztos. Az semmit
nem oldana meg. Ő egy zsarnok, és nem úgy nézett ki, mintha kü-
lönösebben érdekelné, hogy anyám állapota semmit nem javul. Elég
rossz volt otthon a helyzet, de volt egy munkám, amit szerettem, és
hat hét múlva az egyetemet is befejezem.

Robotpilóta üzemmódban hajtottam végig a környéken az állami
autópálya felé, ami összekötötte a kisvárosunkat Montpelierrel. Mi-
vel már eleve egy picit késésben voltam, nem volt időm megállni az
új pékségben egy tejeskávéra.

A gyorshajtás szóba sem jöhetett. Amikor az apád a rendőrfőnök,
nem valami jó ötlet áthágni a közlekedési szabályokat. Nem mintha
nekem problémát jelentett volna egy kis törvényszegés, de később én
ittam volna meg a levét. A rendőrtisztek előszeretettel mártottak be
apucinál.

Ezek a gondolatok cikáztak a fejemben, amikor lefékeztem a Har-
vey és a Grove kereszteződésének stoptáblája előtt. A szemem sarká-
ból mozgást éreztem a Nickel Karosszéria nyitott ajtaján belül.

Odanéztem. (Nyilván odanéztam. Bárki megtette volna.) Azonban nem igazán számítottam rá, hogy itt látom őt, ahogy az emelőre tett viharvert Dodge mellett állt. És amikor a torkomon akadt az az egy, megdöbbenő szó, ami az ajkamra szállt – *Jude* –, még akkor sem tudtam igazán elhinni.

Ugyanis lehetetlennek tűnt, hogy tényleg ott áll, bent a műhelyben, és nyugodt kézzel simít végig egy ronda kocsni leharcolt lökhárítóján. Azonban az a kar az autó felé nyúlt – *ismertem* azt a kart. Vadrózsákat tetováltak a bicepszre. Az a kéz pedig *mindenütt* megérintette már a testemet.

Magamról megfeledkezve csak ültem ott, egyik lábammal a fékpedálot nyomtam, és Jude-ot bámultam, aki bizonyára csak egy délibáb lehetett. Néhány részlet nem stimmelt. Jude haja sosem lett volna napcsókolt színre kivilágosodva. És csak a holttestén keresztül adhattak volna rá flanelinget. Régen állandóan *gúnyolódott* a tipikus vermonti uniformison. Káprázat Jude túlságosan nagydarab volt, széles mellkasal és jól kivehető izmokkal a hátán, amikor megmozdította a karját. Az én Jude-om mindig is vékony volt, amikor pedig kilépett az életemből, kifejezetten lesoványodott.

Akkoriban nem akartam megérteni, miért.

Az pedig végképp nem létezik, hogy Jude ott áll tőlem hat méterre egy átlagos november reggelen Colebury kellős közepén, miközben egy tragacsot vizslat. Ha tényleg itt lenne, *tudnék* róla. Érezném mélyen, legbelül, pont úgy, ahogy egy jó dal basszusa rezegteti az ember mellkasát.

Mögöttem megszólalt egy kocsni dudája, én viszont alig észleltem a hangot. Még mindig a szokottnál világosabb haját és az alkarja izmos vonalait figyeltem. Az egyszeri dudálás lármás túlkölésbe fulladt, ami végre kirántott az ábrándozásaimból. A vermontiak sosem szoktak dudálni, úgyhogy ez azt jelentette, hogy már jó ideje bámulhattam

Jude-ot. Sietve elpillantottam mindkét irányba, felengedtem a féket, és rányomtam a gázpedálra.

Valahogy sikerült tíz perc késéssel beérnem a munkába, ami csodával volt határos, mivel semmire nem emlékeztem az útból. Azonban odaértem, leállítottam a motort egy parkolóhelyen a kórház mögött. Kikaptam a kulcsot az indítóból, és a táskámba dobtam, viszont még nem szálltam ki a kocsiból.

Mély levegő, parancsoltam magamra. A kormányt szorongatva nekidöntöttem a fejem a hideg közepének. A szívem együtt vert a diszkózene ritmusával, amíg igyekeztem felülkerekedni a döbbenetemen. Tudtam, hogy Jude kiszabadult a börtönből. Értesítettek bennünket, amikor kiengedték. Azonban az hat hónapja történt. Egész tavasszal tükön ültem, ő viszont nem jelentkezett. Egy idő után meg is feledkeztem az aggodalmaskodásról azon, hogy találkozom vele Coleburyben. A szívem úgy hitte, hogy ugyanazzal a lendülettel hagyta maga mögött Vermontot, amivel az életemet is.

A szívem egy kicseszett idióta, ez nyilvánvaló.

Valaki bekopogott az ablakomon, ami úgy meglepett, hogy hirtelen összerementem.

– Bocsánat – tátogta a férfi a kocsi mellett.

– Jézus, Mária, szent József! – A kilincs után matattam. – Denny, majdnem szívinfarktust kaptam tőled.

– Bocsánat – ismételte. – De össze voltál roskadva, mintha aneurizmád lett volna. Mintha szükséged lett volna egy életmentő Heimlich-fogásra.

– Azt *fulladáskor* kell csinálni. – A hangszínem valamivel nyersebben csengett, mint terveztem. Denny jó srác, még ha elég esetlen is, és nem az ő hibája, hogy kikészültem. Kiszálltam a kocsiból, és remegő térddel követtem a munkatársamat az épület felé.

– De komolyan, jól vagy? – Kinyitotta előttem a kórház ajtaját, én pedig beszívtam az első adag kórházzagú levegőt, amit egész nap be-
lélegeztünk.

– Jól vagyok – hazudtam. – Csak össze kellett szednem magam.

– Anyukád miatt?

Denny figyelmesebb volt, mint bárki. Tudott ezt-azt az otthoni problémákról. A családukbán történt tragédiáról pedig mindenki tudott. A történetek után heteken át a bátyám halála szerepelt az újságokban. Eleinte a szomorú történetek – *A rendőrkapitány elveszítette az egyetlen fiát*. Ezután következtek a baleset kivizsgálása közben felderített piszkos részletek, miszerint szegény rendőrkapitány fia egy kocsiból repült ki, amit egy függő vezetett, aki tele volt nyomva fájdalomcsillapítókkal.

Azonban az újságok nem közölték a teljes történetet. Azt nem említették, hogy a kérdéses függő a kapitány lányának a pasija volt, akitől sorozatosan eltiltotta őt. A botrány ezen apró kis morzsája nem jutott el a címlapokig, tekintettel a gyászoló családra.

Hetekig szerepeltünk a hírekben, a valóban fontos kérdéseket azonban senki nem tette fel. Például: hova a fenébe ment együtt a mintagyerek és a drogos azon a rémes éjszakán?

– Sophie!

Észrevettem, hogy úgy állok az íróasztalom előtt, mint egy alvajáró. És hogy nem válaszoltam Denny kérdésére.

– Igen?

– Felakaszthatom a kabátodat?

Kibújtam a ballonkabátomból.

– Persze. Köszönöm! – Már a modoromat is elhagytam, nem csak az agyamat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Amikor Denny odébbállt, megkerültem az asztalt, és belezutytyantam a székbe. *Szedd össze magad, Soph!*, parancsoltam magamra. Az azonban nem ígérkezett könnyű feladatnak. Tizenhét évesen azt hittem, Jude-ot a mennyből küldték hozzám. Amikor tizennyolc lettem, hagytam neki, hogy elvigyen oda. Tizenkilenc évesen a szívemet és a családomat is összetörte.

Három és fél évet volt távol. Tengernyi könnyet sírtam el miatta. Az első év volt a legdurvább. A családomat lehúzta a gyász örvénye, és mivel az egésznek Jude volt az oka, lepleztem, hogy összetört a szívem. Senki nem akarta azt hallgatni, hogy kijelentem, Jude senkinek nem akart ártani. Senkit nem érdekelt, hogy nyilvánvalóan segítség-re lett volna szüksége. Azt sem akarták hallani, hogy velem (többnyire) csodálatosan bánt.

Hogy ő volt az egyetlen, aki meghallgatott.

Apám már *azelőtt* sem bírta elviselni Jude-ot, mielőtt megölte a bátyámat. Amikor tinikoromban beleúgtam Jude-ba, meglepetésként érte a szüleimet, hogy az ő jó kislány Sophie-juk lázadó kamasszá vált. Feketére festettem a hajam, és tetkót varrattam a fenekemre. Csak a szokványos dolgok, apám azonban dühöngött és fenyegetőzött.

A szobámban is körbeszaglászott. Amikor talált egy óvszeres blokkot, azt is megtiltotta, hogy egyáltalán szóba álljak a barátommal. Azt hajtogatta, hogy Jude problémás, a szívem azonban nem hallgatott rá. Inkább még többet hazudtam, és kilopóztam éjszakánként.

A dolgok feszültsége enyhült egy keveset, amikor a főiskola első évében beköltöztem a Vermonti Egyetem kollégiumába. Apám azt feltételezte, hogy a Colebury és a Burlington közti negyvenöt mérföldes távolság hatására Jude kevesebb befolyással bír majd az életemre. Azonban így csak szabadabban folytathattuk. Jude Porschéjának